

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 120.715 van 18 juni 2003
in de zaak A. 122.756/XIV-10.505.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat E. VAN DE COTTE,
 kantoor houdende te 9000 GENT,
 Martelaarslaan 202

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE VOORZITTER VAN DE XIVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Iraanse nationaliteit, op 20 juni 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van 15 mei 2002 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, Eerste Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd hem als vluchteling te erkennen;

Gelet op de beschikking van 27 juni 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 3 maart 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 4 juni 2003;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat E. VAN DE COTTE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur
R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegrondheid van het beroep.

1.1.1. Overwegende dat in het eerste middel, afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel, verzoeker laat gelden dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is doordat zijn argumentatie niet wordt weerlegd, dat op een vage en stereotiepe wijze wordt gesteld dat hij geen bewijs aanbrengt van zijn identiteit, reisweg en het ogenblik waarop hij Iran verliet of in België aankwam, dat het niet opgaat te stellen dat de kopie van het identiteitsbewijs niet kan aanvaard worden en er geen reden zou zijn voor het ontbreken van het origineel nu hij zelf voorgesteld had het origineel aan de commissie te zullen bezorgen, dat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat zijn asielrelaas gesteund is op een banaal incident en een weinig zwaarwichtige inbreuk, dat het zogenaamd banaal incident echter zeer ernstige consequenties voor hem had;

1.1.2. Overwegende dat het niet volstaat op algemene wijze te beweren dat de aangevoerde argumentatie niet is weerlegd; dat in het verzoekschrift voldoende nauwkeurig moet worden toegelicht welk verweermiddel precies door de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen is genegeerd; dat de consideransen waarin erop wordt gewezen “dat appellant noch zijn reisweg bewijst, noch het ogenblik waarop hij zijn land verliet of in België aankwam” en “zijn identiteit niet bewijst” voldoende duidelijk zijn en geenszins stereotiep; dat uit geen enkel dossierstuk -ook niet uit het verslag van de zitting- kan afgeleid worden dat verzoeker ter zitting zou verklaard hebben dat zijn originele identiteitskaart zich bij hem thuis in Gent bevond, noch dat hij toen zou voorgesteld hebben dit origineel alsnog aan de commissie te bezorgen; dat, als administratieve cassatierechter, het de Raad van State niet toekomt de beoordeling van de feitenrechter in verband met het banaal karakter van het incident, waarvan verzoeker het slachtoffer was, en de weinig zwaarwegende graad van zijn inbreuk over te doen; dat het eerste middel niet gegrond is;

1.2.1. Overwegende dat in het tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 3 van de Universele verklaring van de rechten van de mens, van artikel 2 van het E.V.R.M. en van artikel 1, (A), 2, van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, verzoeker laat gelden dat uit de door hem meegedeelde materiële feiten duidelijk blijkt dat hij omwille van moeilijkheden met de autoriteiten en meer bepaald de Sepah-e-Pasdaran zijn vaderland diende te verlaten en hij ook niet naar zijn land kan terugkeren;

1.2.2. Overwegende dat de Universele verklaring van de rechten van de mens slechts de waarde van een beginselverklaring heeft die als zodanig geen rechtsgevolgen doet ontstaan; dat de schending ervan dan ook niet kan worden ingeroepen als annulatiegrond; dat artikel 2 van het E.V.R.M. het recht op leven betreft; dat de schending van deze bepaling niet dienstig wordt aangevoerd tot nietigverklaring van een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling uitspraak wordt gedaan; dat, wat de schending van artikel 1, (A), 2, van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreft, het middel ertoe strekt de beoordeling ten gronde van de feitenrechter over te doen, hetgeen buiten de bevoegdheid van de administratieve cassatierechter valt; dat het tweede middel niet ontvankelijk is;

2. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op achttien juni tweeduizend en drie, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.